

Lørdag 13. februar 1993

god helg *Telemark*

Vardur 13/2-93

**Han fant
igjen
sin
ungdoms**

- Lever lite spennende, men stortrives i hovedstaden i nær kontakt med bøkene og studiene. Her med sin karakteristiske grønne beret...

russeflamme

102703

POCO...?

Petitskribenten. Ordkunstneren. Sprog-ekvilibristen. (S p r o g , den usvikelige riksmålsforkjemper! Uvesentlig for mange, ikke for ham. "Vennligst behold rettskrivningen! Takk.")

KJELL ASPAAS...?

Nattredaktøren, vår egen engang på sekstitallet. Som utholdt seige avisnetter og tørnet ut neste dag, skalket seg inne i bibliotekets stille kunnskap til berikelse. Spreng-leste. Med ett for øyet: Studier, eksamen, studier, eksamen. LEKTOR! Cand. philol...

Kjell Aspaas er blitt hovedstadsgutt med ambisiøst 70 års-mål: DOKTORGRAD

OSLO:

Seivssag bestått. Hadde Poco sagt seg noe i hodet, og det hadde han. kunne intel i denne verden nekte de n gutten sin akademiske anerkjennelse. såfremt den teoretiske materie fantes i litteraturen, i b o k e r . Er han monntro Skiens mest belestete? Naia, d e t skal vi la ligge. ubestrifte bokormer med et helt bibliotek på samvittigheten er det mange av. Men han er en av dem.

Vi svinget hatten for humoristen fra Bakken dengang, han som siden sviktet oss Bakkengut-ter og flyttet til de høyere stærer på Frogner. Men ikke helt uten Bakke-kontakt. Bevisene for det, gjerne inspirert av nostalgisk kjærlighet knyttet til gamle minner og udødelige originalers eskapader, er mange. Bare spør!

Han ble liksom borte for oss i noen år. Kjell Aspaas. D e t kapitlet blir vi over. Enhver får sitt her i livet, på så mange måter. Flasken har han aldri rørt. Det må i såfall ha vært i ungdommens uhemmede løsslupenhet, for han ga seg journalistikken i vold og skrev spissformulert morsomt i Varden og siden dro nordover til mørke Sortland for å prøve lykken som småblad-redaktør i "Vesteråls-posten". Et par beinhardt år i døgnslit og værbitt ved havets brus. Det var nok.

Aspaas og fru Gerd returnerte sydover og fant igjen tonen i sin gamle hjemby. Da var det godt å være i Varden igjen. Men det er lenge, lenge siden det. Lenge før

Skredderbekken ble liggende som en kulp i velfrisert boområde ytterst ved Bakkenfjæra. Det er rent mye urensset vann i Færevnen siden da. Nå er det nær sagt dobbelt-renset.

En russeflamme...

Når den ny vin blomstrer, så gjører den gamle, erfarte salige Bjørnson, kanskje ligger det noe der når Kjell Aspaas i en alder av godt over seksti plutselig bruter opp fra Frogner i Skien til Frogner i hovedstaden for på ny å gi seg studier i vold, inspirert av en nesten utrolig "kjærlighets-historie" fra virkeligheten.

Joda, han igangsatte privat ettersøkning etter russetidens store flamme, en tekkelig kvinnelig venn fra Larvikskanten fra nittehundredentid. Og tro det eller ei, det ble kontakt fra første stund, og nå residerer han da på enkel hybel i Frognerveien 3 mens hun selv bejerner sin stilling som sekretærarkivar ved den norske ambassade i Beijing i Kina.

Han regner seg stadig som pressemann, med teft for "stoff", men han vedgår å ha vært lykkelig over at ingen for nå har grepet fatt i hans egen litt pussige livs-vri. Den store skrekken er å bli offer for "omtale" i avisen, som han sier, det å bli fokusert på, som det heter nå til dags. Noe annet er det selv å være bidragsyter. Men å bli i n t e r- v j u e t...?

I det blå...

Han røper at Hjørdis er flammens navn, Hjørdis Andersen som ung vakker russepikie fra

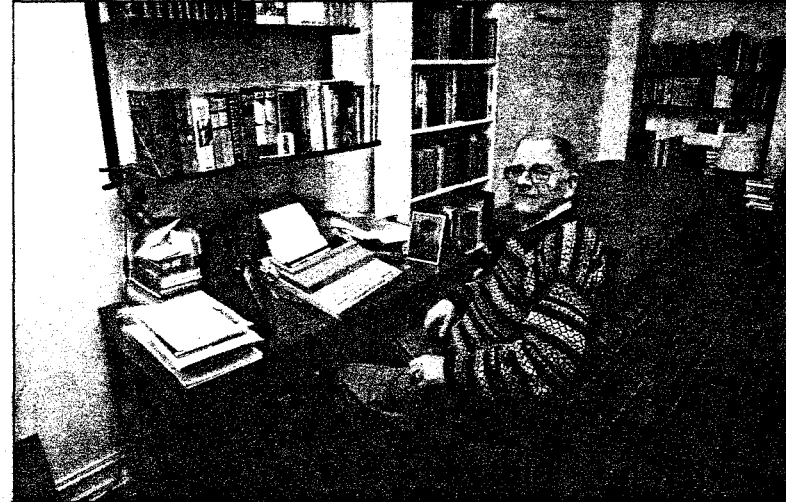
Brunianes da de trettes på elle-vill russegalei i Larvik en våryr dag det første etterkrigsåret.

De avtalte å møtes på den store rødruddisten i hovedstaden litt senere på forsommeren 1946, det var i juni, og dermed sa det klikk. Han gjemte henne aldri siden til tross for at deres veier skiltes. — h a n kjedet livet av seg som skrivebords-assistent i departementet, h u n forsvant ut av hans liv andre veier og ble senere gift i USA som fru McIntosh. Siden har hun ambulert til alle verdenshjørner...

For to år siden fikk han et innfall om kanskje engang å finne henne igjen, s e henne igjen. — etter 45 år på hver sin lille tue i denne forunderlige vide verden. Larvik folkereregister fikk saken på gni. Sporene pekte i retning Oslo — adresse: Hoff Terrasse!

Han skrev, antagelig i sin geniale umotstælige stil, — og det ble øyeblikkelig respons mellom to enslige... (Tenk om vi kunne møtes igjen).

En fortryllende, brusende vårdag i 1991 gikk hun av toget på Skien N. Han kjente henne igjen. Det fyldige, fagre håret fornektet seg ikke, om enn noe gråere enn russetidens viltre ungdom. Det ble en sveip oppom Kikut-traktene, de var sammen i åtte måneder og lovet hverandre å møtes igjen. Hun var også hjemme en tur i mai. Om ett år er hun ferdig i Kina, men hva det blir til, se det er da helt i det blå...Hun har tross alt manøvrert i utlendighet i trede år...

Med sin trofaste Olivetti blir det mange, mange skrivende timer på hybelen. Skulle kanskje hatt meg en sann PC...

Universitetsbiblioteket ligger bare et stenkast fra hybelen i Frognerveien. Hit søker han ofte til lesesalen...

Doktorgrad!

— Gjensynet med min gamle russe-venninne og nyopprettet vennskap og kontakt var nok den direkte årsak til at jeg igjen blusset opp og ga meg i kast med studier påny i en alder av 65 år, medgir vår venn i hovedstaden som helst ikke vil intervjues og røper en aning av sje-nerthet der han brygger

traktekaffe og serverer nydelige boller med godt smør, ferskt innbragt i hvit pose fra baker'n på hjørnet.

— Pussig forresten, jeg satt tilfeldigvis og så på fjernsyn, noe jeg yderst sjelden kaster bort tiden til, der en sønnesønn av Ma-ler'n til Bjørke utla seg i 70 års alder. Han tok dengang sikte på doktorgrad over temaet "Strile-

grinen". Jeg tenkte i mitt stille sinn: "Når h a n kan greie det, må da jeg også kunne klare en doktorgrad!"

— Nå er altså prosessen i gang. Må nok regne med dobbelt så lang tid som en 30 årsstudent, men slagplan og mål er klart: Greier jeg det ikke senest i mitt syttiende år, gir jeg opp!

Christiansen

Lektor og cand. philol. Kjell Aspaas har kastet seg uti allmenlitteraturvidenskap med studier i lesesalene på Blindern og Universitetsbiblioteket. Emnet er Sigurd Christiansen, postkspediteren fra Drammen som døde bare 56 år gammel, men som rakk å bli en av de betydeligste norske forfattere i vårt århundre. Hvem kjenner ikke "To levende og en død"? Hundreårsdagen for hans fødsel i 1991 gikk hus forbi, en skam...

Aspaas kjenner hans forfatter-skap til bunns (og det må han jo gjøre):

— Christiansen går i dybden i sin menneskeskildring. Dveler meget ved spørsmålet om synd-/soning, rettferdighetstanken, at ingen skal lide urett. Ingen stilist, men uttrykker sine tanker i en enkel stil.

Hovedfagstudiene krever at studenten Aspaas må pløye gjennom 44 ulike verker pluss en solid dose litteraturhistorie og med nye retninger innen litterærteori-ens som strukturalisme og dekonstruksjon. Går alt som det skal, tar han doktorgraden i 1997 og kan hvile på fortjente laurbær som dr. art. (tidl. dr. philos)...

— ... eller hurr?

— Neppé h v i l e . Da vil jeg forsøke å skrive en bok om hvordan det var å vokse opp på Bakken i de "harde tredveåra" (årene)...

Stortrives i Oslo

— Hybelen her i Frognerveien er grei nok for en student. Jeg har daglig hjemmekontakt gjennom Varden som innfinder seg i postkassen presis hver formiddag og leser uhyre grundig. TV, radio og telefon kan jeg være foruten. Oppsøker kino og teater, lager enkel middag og rusler omkring i Oslo-gatene en times tid pr. dag. Er gjerne i Skien en gang i måneden hos friser og tannlege. Og er det noe jeg kunne tenke meg å se på TV, har jeg min gode gamle venn Jens Petter Folkman i nabolaget. Skiensmann, sønn av skipsreder Folkman, tidligere sekretær ved Operaen og reklamiesjef hos Cap-pelen. Greit sånn.

— Sitter ikke kronisk inne. Lever lite spennende, men trives utmerket i hovedstaden. Mest i selskap med bøkene...

Så får vi se. -

INTERVJU: JOHNO
FOTOS: HEKKELSTRAND